

най храбрия войнѣ: той не испущаше случая рамо до рамо съ войниците, съ гола въ ржката шашка, безстрашно да се хвърли върху противника.

Положението на шипченския отрядъ ставаше все повече и повече критическо. Това всѣки го виждаше. Виждаше го, защото слѣдъ всѣка атака, редовеѣ на борците все повече и повече намаляваха, а между това Турците се по яростно и яростно водяха своите атаки, като получаваха постоянно нови подкрѣпления. Слѣдъ една такава яростна атака, дружинния командиръ обиколи ротите и се обърна къмъ опълченците съ слѣдующето:

— „Братци“! Неприятеля ни окръжи отъ всички страни, слѣдователно, пѣтъ за отстъпление нѣма. Ще се държимъ до гдѣто ни дойде помощъ, и, ако не успѣе да дойде, ний всинца ще положимъ тукъ костите си за освобождението на България. За туй, юнаци, трѣбва да умремъ геройски, като се боримъ съ противника до послѣдната капка кръвъ.

Слѣдъ тия думи Чилиевъ запѣ Шуми Марица, която се подзе отъ опълченците по цѣлия лѣвий флангъ на позицията.

Слѣдъ пѣсенѣта, опълченците извикаха: „Ура, да живѣе дружинния командиръ!!!“

Но виковете и пѣсните скоро се прѣкратиха, защото пушечните и топовни гърмежи пакъ се учестиха, а това значеше, че пакъ иде атака. Опълченците се прѣкрѣстиха и заеха мѣстата си...

Но атаките не се свършваха, тѣ ставаха все по чести и по ожесточени. Куршуми летяха отъ всички страни. Числото на убитите и ранените се увеличаваше. Гърмежите отъ къмъ тилѣтъ ни все повече и повече се учестяваха. Ей сега ще излѣзатъ, ако още не сж излѣзли, Турците на шосето, ще ни отрѣжатъ пѣтя, а слѣдъ това ще свиятъ огнения кръгъ. . . И всичко свършено. . . . Всички чакахме съ замиране на сърдцето развързката на кървавата драма,—момента на послѣдното счепкване съ противника. Всички чакахме послѣдната си минута, но всички бѣхме рѣшени скѣпо и прѣскѣпо да продадемъ живостѣтъ си. Найнасетнѣ, ето я наближава фаталната минута. Стома-